

Теперішнє

Володимир Свідзінський

Теперішнє! Мов хатка картяна,
Ти падаєш од подиху зітхання,
Од руху вуст — а завжди непорушне.
Теперішнє! Золотогранна свічка,
Що кожну мить згоряє безнастанно
На сонячнім престолі, а проте
Стоїть на нім од віку і до віку!

Мое "тепер"! Ти ж і тоді було,
Коли я цілував кохане тіло,
І нині є, коли в землі глибокій
До нього смерть устами припадає.
Ти — день і ніч, початок і кінець,
Стріла й мета, весна і зов'явання.
В тобі шукав я і в тобі знаходжу,
В тобі був юний і в тобі старію.

О дивна мить! Мов крізь кораль намиста,
Крізь тебе нитка часу переходить,
То золота, то чорна, то безбарвна.
Нічого не існує, опріч тебе,
Але й тебе нема. Вуста не встигнуть
Тебе назвати, як зникаєш ти.

Ось я веду про тебе пісню цю:
Ще звук не вмер, а ти уже навіки
Відбігла від народження його,
Уже ти відокремилась від слова,
Яке я щойно вимовив.
Майбутнє
Тобою стало — й відступило в давнє.